26/08/2022

Το 40νθήμερο μνημόσυνο του Ανδρέα Φωτόπουλου

/ Ενορίες

Το 40ήμερο μνημόσυνο του Ανδρέα Φωτόπουλου, αναγνώστου και προέδρου του "Συλλόγου Ανεγέρσεως του ναού του Αποστόλου Παύλου

Ηλιουπόλεως", θα ψαλεί το Σάββατο 27 Αυγούστου 2022 μετά τη Θεία Λειτουργία, που θα τελεστεί στον ιερό ναό Αποστόλου Παύλου, στο τέρμα της οδού Παπάγου Ηλιουπόλεως.

Ο μακαριστός υπήρξε πρωτεργάτης της ανεγέρσεως του Ιερού Ναού Αποστόλου Παύλου, που αρχικά ιδρύθηκε ως Συνοδικό Προσκύνημα και πλέον ανήκει στην Μητρόπολη Καισαριανής. Εκοιμήθη την 18η Ιουλίου και η εξόδιος έγινε την 25η Ιουλίου στον ιερό ναό Αποστόλου Παύλου, προεξάρχοντος του πολιού αρχιμανδρίτου Διονυσίου Χαμαράκη εκ του ιερού ναού αγίου Κωνσταντίνου Ηλιουπόλεως, με την συμμετοχή και άλλων κληρικών εξ Ηλιουπόλεως καθώς και του εφημερίου του ναού αρχιμανδρίτου Καλλίνικου Χριστέλη, ο οποίος εκφώνησε και επικήδειο λόγο. Επικηδείους εκφώνησαν και ο δήμαρχος Γορτυνίας Ευστάθιος Κούλης, η καθηγήτρια της Θεολογικής σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών Μαρίνα Κολοβοπούλου, της οποίας και δημοσιεύουμε την ομιλία που εκθέτει πλήρως τον βίο και την προσωπικότητα του εκλιπόντος, καθώς και ο αρχιμανδρίτης Διονύσιος Χαμαράκης.

Επικήδειος για τον Ανδρέα Φωτόπουλο

Στόν θεῖο μου Ἀνδρέα Φωτόπουλο....
«Ἀληθῶς ματαιότης τα σύμπαντα, ο δε βίος σκιά καί ἐνύπνιον». Ἕνα ἀκόμη ὄνειρο τελείωσε, ἕνα τμῆμα τῆς πορείας ὁλοκληρώθηκε καί «ἡ τῶν ζώντων ζωή» ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἐκάλεσε στή μόνη πραγματικότητα, στή ζωή τῆς βασιλείας Του τόν ἀγαπημένο σύζυγο, πατέρα, παππού, θεῖο καί τώρα πλέον ἀδελφό μας Ἀνδρέα.

Ἀγαπητοί μου, δέν χρειάζονται συστάσεις. Ὅσοι βρισκόμαστε τούτη τήν ὥρα ἐδῶ σωματικῶς καί ὅσοι ἐν πνεύματι βρίσκονται μαζί μας προσευχόμενοι αὐτή τή στιγμή, γνωρίσαμε, ὁ κάθε ἕνας ἀπό τή θέση του, τόν Ἀνδρέα Φωτόπουλο. Καί ἄν ὁ πόνος τῆς ψυχῆς δοκιμάζει τά ὅρια τῆς ἀνθρώπινης ἀντοχῆς ἀντικρύζοντας τήν πραγματικότητα ὅτι «πικρός τάφος πᾶς», ὡστόσο δέν μᾶς κυριεύει ἡ ἀπελπισία τοῦ κενοῦ καί τοῦ θανάτου, διότι ὁ ἀξιοπρεπής, ὁ εὐσεβής, ὁ πιστός Ἀνδρέας Φωτόπουλος,

μέ τόν κατ᾽ ἄνθρωπο τρόπο του, εἶχε θεμελιώσει τό ἐπίγειο παρόν του καί τό βέβαιο μέλλον του ὄχι σέ σχήματα καί τύπους ἀλλά στήν ἐμπιστοσύνη προς τόν νικητή του
θανάτου, σέ Αὐτόν ὁ ὁποῖος, ὡς ἡ ὄντως ζωή, ἐνέκρωσε τόν θάνατο, δωρίζοντας τήν αἰωνιότητα στούς πιστούς καί φίλους Του.

Ναί ἀγαπητοί μου, ὁ χῶρος στόν ὁποῖο βρισκόμαστε, οἱ μορφές τῶν ἁγίων που μᾶς περιστειχίζουν, τό ἱερό θυσιαστήριο που ἀντικρύζουμε, μᾶς μιλοῦν μόνο γιά ζωή, μόνο γιά ἀθανασία, μόνο γιά αἰωνιότητα ἐν Χριστῷ.

Λόγος λοιπόν γιά τή ζωή καί ταυτόχρονα ὥρα που ἡ ζωή γίνεται λόγος. Ἡ δική σου ζωή θεῖε μου Ἀνδρέα εἶναι ὁ λόγος αὐτῆς τῆς στιγμῆς, εἶναι ἡ διαθήκη πού σήμερα μέ ἕναν ἰδιαίτερο καί μοναδικό τρόπο μοιράζεσαι μαζί μας, μαζί μέ ὅλους μας· μία διαθήκη που εἶναι τό ἀποτύπωμά σου στό χρόνο, γραμμένη μέ μελάνι ἄφθαρτο καί συνεχῆ προσπάθεια. Αὐτό τό κείμενο τῆς ζωῆς σου, ἡ κάθε λέξη τῆς ἀνθρώπινης πορείας σου, σέ ἔκαναν τόν μοναδικό καί ἀγαπημένο Ἀνδρέα.

Τό βιβλίο τῆς ζωῆς σου τό ξεκίνησες ἀπό τόν τόπο τῆς γέννησής σου τά Λαγκάδια, ἕναν τόπο που ἀγάπησες, που τίμησες, πού μοιραζόσουν μέ περηφάνια τήν
ἱστορία του, γιατί αἰσθανόσουν καί ὁ ἴδιος κομμάτι τῆς συνέχειας τῆς παράδοσης του. Καί εἶναι φυσικό, ἀφοῦ διατήρησες ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα τοῦ γνήσιου πατριωτισμοῦ,
τῆς τιμῆς στούς ἀγῶνες τῶν ἡρώων ἀλλά καί τῆς εὐθύνης καί τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ πραγματικοῦ πολίτη πού ἀνησυχεῖ γιά τήν πρόοδο καί τήν εὐημερία τοῦ τόπου του. Ἡ
ἀγάπη σου γιά τήν ἱστορία καί τήν πατρίδα μας ἦταν μάθημα συνεχές πρός ὅλους μας.
Ἀκούραστος, μᾶς ἔκανες μετόχους τῆς κληρονομιᾶς που παρέλαβες ἀπό τήν οἰκογένειά σου καί μέ αὐτόν τόν τρόπο συνέχιζες νά μεταδίδεις ζωή καί ἱστορία. Μέσα ἀπό τίς
ἀφηγήσεις σου, ὅπως τίς ἄκουσες ἀπό τόν πατέρα σου Βασίλειο, ὅλοι γινόμασταν μέτοχοι τοῦ ἀγώνα στή μάχη τοῦ Σαγγάριου ποταμοῦ, περπατούσαμε στά «ματωμένα
χώματα» τῆς Μικρασιατικῆς γῆς καί ζούσαμε τόν πόνο τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀλλά καί τήν αὐτοθυσία καί τήν ἀποφασιστικότητα τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ὅλα αὐτά καί πολλά
περισσότερα, ἡ πατρίδα μας, ἡ ἱστορία μας, ἡ ἐλευθερία μας, ἀντακλοῦσαν στό βλέμμα καί στό παράστημά σου κάθε φορά που κατέθετες τό δάφνινο στεφάνι στό μνημεῖο τῶν ἡρώων κατά τίς ἐθνικές μας ἑορτές.... Καί ἐμεῖς σέ περιμέναμε, περιμέναμε το πέρασμά σου καί σέ καμαρώναμε....

Ὁ Θεός ὁδήγησε τά βήματά σου στόν Καρέα, στήν εὐλογημένη οἰκογένεια τοῦ Κωνσταντίνου καί τῆς Εὐφροσύνης Λώλου, ὅπου μέ τήν ἀγαπημένη σου σύζυγο Εὐθυμία, τόν ἀκούραστο συνοδοιπόρο, τόν ἀκάματο σύντροφο, τό στήριγμα καί παραστάτη σου σέ κάθε στιγμή, τή δύναμή σου, ὅπως ἔλεγες, ἔφτιαξες τήν ὄμορφη οἰκογένειά σου, καμάρωσες τά παιδιά σου τούς φύλακες ἀγγέλους σου μέχρι τό τέλος, τήν Εὐπραξία καί τήν Ἀγγελική, τόν Γιάννη καί τόν Μάρκο καί τά λατρεμένα σου
ἐγγόνια τήν Ἐφούλα σου καί τήν Γώγώ σου.

Ἡ καρδιά σου ὅμως ἦταν πολύ μεγάλη καί ὅλοι ὅσοι σέ γνώρισαν ἤξεραν ὅτι εἶχαν τό δικό τους ἀποκλειστικό κομμάτι σέ αὐτήν. Καί αὐτό ἀνάβλυζε ἀπό τήν παρουσία σου γιατί αὐτός ἦσουν στήν πραγματικότητα, ἀνυπόκριτος καί γνήσιος· ὁ δικός μας ἄνθρωπος, ὄχι μόνο γιά τούς συγγενεῖς ἀλλά καί γιά τούς γνωστούς, τούς γείτονες, τούς φίλους· πατέρας καί δικός μας στίς δύσκολες ὧρες, ὄχι μόνο ἕνας θεῖος· παππούς καί τῆς Νικολέτας καί τῆς Λένας καί ὅλων τῶν παιδιῶν τῆς

οἰκογένειας.

Παντοῦ γιά ὅλους, νά συνδράμεις μέ κάθε τρόπο, στόν πόνο καί τή χαρά, στίς δυσκολίες καί τίς ἐπιτυχίες, μέ τό δάκρυ ἀλλά καί τό τραγούδι σου, μέ τό χαμόγελο,
τήν ἐξωστρέφεια, τήν συμπαράσταση, τήν ἄοκνη προθυμία· πάντα μέ τό λουλούδι σου καί πάντα μέ τήν εὐγένειά σου, μέ τό σεβασμό καί τό ἀγαπητικό σου ἐνδιαφέρον. Ἕνας ἄνθρωπος ἤθους ἀπότοκου βαθιῶν ἀξιῶν, οὐσιαστικά εὐπατρίδης, μέ τήν τεράστια καρδιά, τήν καλοσύνη, τήν ἀγαθότητα καί τήν εὐαισθησία ἑνός μικροῦ παιδιοῦ.
Ἐδῶ ὅμως στόν Καρέα, ἀδελφέ μας Ἀνδρέα, ἀγαπημένε μου θεῖε, ἡ ζωή σου μᾶς κληροδότησε ἕνα ἀκόμη κεφάλαιο καθοριστικῆς σημασίας, γιά αὐτό που θά ἤθελες ὅλοι ἐμεῖς που σήμερα βρισκόμαστε ἐδῶ, νά αἰσθανόμαστε· μία βαθιά ὄχι συναισθηματική ἀλλά καρδιακή χαρά, μία κατά Θεόν εὐφροσύνη. Καί αὐτό τό κεφάλαιο εἶναι ἡ ἀγωνιστικότητά σου γιά τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀγκαλιά τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πού τούτη τήν ὥρα σέ κρατάει μέ ἕναν ἰδιαίτερο τρόπο, ὄχι στό ψαλτήρι ὡς ἀναγνώστη, οὔτε στό ἱερό βῆμα ἀλλά τιμητικά στό κέντρο τοῦ ναοῦ, ἡ ἀγκαλιά αὐτή, που περικρατεῖ ὅλη τήν περιοχή, βρίσκεται ἐδῶ ἐξ αἰτίας τῆς δυναμικότητας, τῆς ἀποφασιστικότητας καί τοῦ μόχθου τοῦ δικοῦ σου καί τῆς
ἀγαπημένης σου κουνιάδας Αἰκατερίνης Λώλου. Ἀμετακίνητος στήν προσπάθεια αὐτή, χωρίς νά ὑπολογίζεις διώξεις, δικαστήρια, ἀπειλές, συκοφαντίες, ὅλη τήν ἀνθρώπινη μικρότητα καί ἀμετροέπεια, ἀναμετρήθηκες μέ ἀναστήματα μεγαλύτερα ἀπό τό δικό σου πρός δόξα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἀπό αὐτόν, ἀπό τόν
Ἀπόστολο τῶν ἐθνῶν, ἀντλοῦσες δύναμη νά συνεχίζεις γιά χρόνια τή μαρτυρία σου, ὅταν ἡ ὑποχώρηση ἦταν κανόνας γιά πολλούς. Χωρίς νά ὑπολογίζεις τό κόστος σέ ὅλα
τά ἐπίπεδα, ἀγώνας καί ἀγωνία σου ἦταν ἡ ἀνέγερση τοῦ ναοῦ, ἡ ὁλοκλήρωση ἑνός ἔργου τεράστιου πολύ μεγαλύτερου τῶν δυνατοτήτων τῆς προσφορᾶς σου, καί ἡ
εὔρυθμη λειτουργία του. Χαρά σου καί καμάρι σου ἡ σκέπη του. Ἡ ἐκκλησία μας, ἔλεγες, ὄχι μέ τήν ἔννοια τῆς ἰδιοκτησίας ἀλλά μέ τήν συνείδηση τῆς διακονίας τοῦ
σώματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς κατάθεσης τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καί τῆς μετοχῆς στήν μυστηριακή ζωή.

Μέ τή συμβολή σου κληροδοτήθηκε ἕνα ἔργο στούς μεταγενέστερους μέ τήν εὐθύνη νά το ἀναπτύξουν, νά τό καλλιεργήσουν ἀκόμη περισσότερο πάντα πρός

δόξα τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν καί τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δέν ἦταν ὅμως μόνον ὁ ἀπ. Παῦλος, ἦταν καί ἡ δυναμική παρουσία σου καί στήν Ἁγία Μαυρα καί ἐδῶ πάλι τό ἴδιο ποτήρι, ἀγῶνες καί προσπάθειες νά ὑψωθεῖ ὁ σταυρός καί νά ἠχήσει τό προσκλητήριο τῆς καμπάνας. Καί σέ ἄλλες ἀντίστοιχες περιπτώσεις καί ὅπου ὑπῆρχε ἀνάγκη συνέδραμες μέ τήν ἴδια δυναμικότητα, πάντα μπροστάρης, πάντα πρός δόξαν Θεοῦ. Αὐτή τή δοξολογία τοῦ Θεοῦ τήν τήρησες μέχρι τέλους, προσευχητικά ἀκόμη καί στίς τελευταίες στιγμές τῆς ἐπίγειας παρουσίας σου.

Ὁ προσευχητικός σου λόγος πήγαζε ἀπό τήν καρδιά σου ἀδιάλειπτα. Αὐτοί οἱ ἀγῶνες σου, αὐτή ἡ πίστη καί ἡ προσευχή σου εἶναι ἡ πολύτιμη κατάθεσή σου ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς δόξης μέ παραστάτες καί νυμφαγωγούς ὅλους αὐτούς γιά τούς ὁποίους ἐκοπίασες καί τούς ὁποίους μέ τή ζωή καί τήν πίστη σου ὁμολόγησες ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Καί τώρα ὅλοι αὐτοί ὁμολογοῦν γιά σένα ἐνώπιον τοῦ ἐπουράνιου Πατέρα μας μέ πρωτοστάτη τόν Μέγα Ἀπόστολο Παῦλο.

Ἀγαπημένε μας ἀδελφέ Ἀνδρέα, μᾶς δίδαξες πολλά .... μᾶς κληροδότησες μνῆμες πού μέ τή σειρά μας θά μεταδώσουμε καί οἱ ὁποῖες θά σβήσουν, ὅποτε καί ἐάν ὁ Θεός τό ἐπιτρέψει. Πάνω ἀπό ὅλα ὅμως μᾶς δίδαξες μέ τή ζωή σου, ἕνα μάθημα καθοριστικό: τόν τρόπο, σέ ἕναν κόσμο βαλτωμένο στήν μετριότητα, ἐμεῖς νά μήν δεχθοῦμε ποτέ νά μείνουμε μέτριοι, ἀλλά νά συνεχίζουμε τόν καλό ἀγώνα πού βεβαιώνει τήν ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου. Σέ αὐτή τήν πορεία ἡ πρός τόν θεό πίστη καί ὅ,τι
αὐτή χορηγεῖ εἶναι τό ἰσχυρότερο ὅπλο καί τό βαθύτερο θεμέλιο.

Καί τώρα, πέρα ἀπό τόν ἀνθρώπινο πόνο, εἴμαστε ἕτοιμοι. Ὁ τελευταῖος λόγος εἶναι δικός σου ... σέ ἀκοῦμε ... ἀκοῦμε τή φωνή σου θεῖε μου νά ἀντηχεῖ σταθερή, καθώς ἡ ψυχή σου εἶναι στραμμένη στήν αἰωνιότητα: «Ἀδελφοί καί φίλοι, συγγενεῖς καί γνώριμοι, ἐκδυσωπεῖτε τόν Θεό τῶν ὅλων παραδείσου δεῖξαι με τερπνόν πολίτην
καί ἁγίων δήμοις νῦν συναριθμῆσαι με».

Ἀγαπημένε μας σύζυγε, πατέρα, παπποῦ, θεῖε μας, ἀδελφέ μας Ἀνδρέα

ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ! ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ!
Πατέρες καί ἀδελφοί ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἱ. Ν. Ἀποστόλου Παύλου, 25 Ἰουλίου 2022.
Μαρίνα Β. Κολοβοπούλου